

hvor langt et Aaremaal Bevillingerne skal gives. Det er jo hos Flertallet en væsentlig Motivering for en Del af dets Forslag, at der skal tages stærkt Hensyn til det kommunale Selvstyre; derfor synes jeg, man meget godt kunde gaa med til saa meget kommunalt Selvstyre, at Kommunerne selv maatte bestemme, for hvor langt et Aaremaal Bevillingerne skulde gives. Skulde de endelig blive givet for Livstid, ser jeg ikke nogen Ulykke deri; det er i alt Fald min Overbevisning, at man ikke saa hurtigt vil komme til at indskrænke disse Forhold saaledes, at der ikke gives Bevillinger for Livstid. Skulde man virkelig komme saa vidt, fandt man nok ud af, hvorledes man saa skulde affinde sig med disse Folk. Jeg tror ikke, nogen Kommune i Øjeblikket vilde gaa til at give livsvarige Bevillinger, saa ogsaa af den Grund tror jeg ikke, der var saa stor Fare ved at vedtage Bestemmelsen. Hvis det høje Ting imidlertid ikke kan gaa med dertil, foreslaar Mindretallet subsidiært, under Ændringsforslag Nr. 8, at Bevillingerne i hvert Fald skal kunne gives for et Tidsrum af mindst 5 Aar, men højst 10 Aar, og subsidiært skal jeg altsaa anbefale dette Forslag.

Ændringsforslag Nr. 9 gaar for det første ud paa at forandre Forholdet med Hensyn til Antallet af Bevillinger, og Mindretallet foreslaar der en anden Skala end den, Lovforslaget indeholder, idet vi gaar ud fra, at det egentlig er mindre rigtigt at fastsætte Antallet paa Grundlag af den Skala, Lovforslaget har, hvorefter der kun kan gives en Bevilling for hver 450 Indbyggere. I større Byer behøver man ikke at have et saa stort Antal, hvorimod man i mindre Byer godt kan have Brug for et større Antal, navnlig i saadanne Tilfælde, hvor en mindre Kommune ligger op ad en større Kommune, saaledes at dens Restaurationer i Virkeligheden besøges af den store Bys Indbyggere og i Virkeligheden tjener den store Bys Interesser. Derfor ønsker vi denne anden Inddeling, saaledes at jo større en By bliver, jo mindre bliver forholdsvis det Antal Beværtninger, den kan faa. Men Ændringsforslaget indeholder tillige en anden Ting, idet vi mener, det er irrationelt, at Antallet af Beværtninger uden Ret til Udskænkning af stærke Drikke holdes udenfor det Tal, Vedtægten fastsætter. Disse Beværtninger bør dele Kaar med de Beværtninger, som har Ret til Udskænkning af stærke Drikke. Jeg tror nemlig ikke paa, at det just fremmer Ædrueligheden, at Afholdsbeværtningerne holdes udenfor, og i hvert Fald vil det let kunne føre til, at de

Beværtninger, som har Ret til Udskænkning af stærke Drikke, i alt for høj Grad maa lægge Vægt netop derpaa, fordi de er færre end de andre, og det vil kunne medføre uheldige Forhold paa dette Omraade. Hvis derimod Antallet af Afholdsbeværtninger regnes med i det hele Antal, tror jeg, man vil skabe bedre Forhold, og derfor anbefaler jeg Ændringsforslag Nr. 9, der naturligvis tillige paabyder, at der saa i Vedtægten skal fastsættes, hvilket Forhold der skal være mellem Beværtninger med Ret til Udskænkning af stærke Drikke og Beværtninger uden denne Ret.

Ændringsforslag Nr. 10 gaar ud paa, at der i visse Tilfælde, naar det er ønskeligt, at en bestaaende Forretning fortsættes efter Indehaverens Død, kan gives en særlig Bevilling. Naar det skønnes, at den paagældende Forretning har Betydning for Byens Forenings- eller Fornøjelsessliv eller for Rejsetrafikken, skal man uden Hensyn til, om Antallet derved muligvis maatte overskrides, have Ret til at give en saadan Bevilling.

Jeg kommer dernæst til Ændringsforslag Nr. 11 til § 13, som gaar ud paa, at den Slags Spørgsmaal ikke skal kunne undergives Kommuneafstemning, og jeg maa maaske med det samme omtale Ændringsforslaget under Nr. 15, som ogsaa vedrører Kommuneafstemning. Der har fundet Kommuneafstemninger Sted tidligere, men de har været ordnede administrativt gennem Ministeriet; det har ikke været lovfæstet, at de skulde finde Sted, men det foreslaas altsaa nu. Efter § 13 kan Kommuneafstemning foretages angaaende, hvilket Antal af Bevillinger der skal gives i en Kommune, og § 16, hvortil Ændringsforslag Nr. 15 er stillet, drejer sig om Kommuneafstemning angaaende de enkelte Bevillinger. Mindretallet er imod disse Kommuneafstemninger. Der henvises i Flertallets Betænkning til, at det netop skulde betegne en Udvidelse af det kommunale Selvstyre, at saadanne Kommuneafstemninger indføres, og Flertallet gaar saa højt, at det siger, at de „indføres i Loven i Kraft af en historisk Udvikling, som bør respekteres“. Denne historiske Udvikling er nu ikke ret lang. Den strækker sig, saa vidt jeg husker, ikke længere tilbage end til 1910; da fandt vistnok den første Kommuneafstemning Sted. Og da de er indførte administrativt og forøvrigt hos mange har vakt ikke ringe Forbavselse og Modstand, synes jeg ikke, man kan paaberaabe sig Historiens Ret med Hensyn til disse Kommuneafstemninger. Flertallet siger videre, at „vi maa hævde-